

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Landstinget. № 15.

Femte Session.

15de Møde.

Løvedagen den 29. October.

(Forts.)

Ordføreren (fortsat): Det har forekommet Udvalget, at det i saa Henseende var heldigt, at der kunde finde en Formindskelse af den svævende Statsgjæld Sted, saa at man kunde sætte en vis Grænse derfor, uden at man gik de Vedkommende for nær. Det har Udvalget søgt at udtrykke i Betænkningen, og jeg skal endnu hertil føje, at, naar Udvalget har antaget, at en Udbetaling af omtrent 300,000 Rbd. vel kunde afholdes af den contante Beholdning, har man taget Hensyn til, at denne ifølge det sidst fremlagte Statsregnskab for Kongerigets Vedkommende alene var 5,141,000 Rbd., og, skøndt det Spørgsmaal endnu ikke har været under Behandling, hvilken Størrelse den contante Beholdning bør have, har Udvalget dog troet, at det foreløbigt kunde blive staaende ved den Størrelse, den contante Beholdning havde før 1848. Den udgjorde dengang 8 Millioner, det er altsaa for $\frac{2}{3}$ 4,800,000 Rbd., altsaa for Kongerigets Vedkommende mindre end den Sum, som var tilstede den 31te Marts d. A., og i hvilken der med Hensyn til Finantsloven for 1854—55 ikke antages at ville indtræde nogen synderlig Forandring; da man altsaa havde for de $\frac{2}{3}$ en Beholdning, der var større end den, der tidligere ansaaes passende, har Udvalget ogsaa meent, at en saadan Afbetaling paa den svævende Statsgjæld kunde finde Sted i det følgende Finantsaar.

Finantsministeren: Det vil af Udvalgets Betænkning fremgaae, at det ærede Udvalg egentlig i Hovedsagen er enigt med det af Regjeringen fremlagte Udkast. Hvorvidt man allerede til næste Rigsdagsmøde vil kunne

see sig istand til at fremlægge et fra det nuværende Lovforslag afvigende Udkast, maa væsentlig beroe paa den almindelige finantstilles Status til den Tid. Saa enig jeg altid har været med de forskellige Udvalgs Uttringer, angaaende U hensigtsmæssigheden af, i saa stort et Omfang, som hidtil har været Tilfældet, at modtage Sparekassensmidler i Statskassen, saa betænkeligt maa jeg paa den anden Side finde det, at lade dette Forhold for tidligt eller for pludseligt ophøre, baade for Sparekassernes, navnlig for visse Sparekassers Skyld, men ogsaa og i Særdeleshed for Finantsernes Skyld, som ikke paa eengang vilde kunne taale den Afgang i Beholdningen, som vilde være en Følge deraf, idetmindste ikke for Diebliffet. Hvad det næste Finantsaar angaaer, er det ærede Udvalg enigt i at tilraade, at det bliver ved Lovforslaget. Hvad de Bemærkninger angaaer, som det ærede Udvalg har fremsat, angaaende det gennem Finantsministeriet udstedte Circulaire, da tør jeg for Diebliffet ikke fremsætte nogen Besvarelse deraf; jeg har taget og skal fremdeles tage disse Bemærkninger under nøie Overveielse. De Forandringer i de trufne Bestemmelser, hvortil de maatte kunne give Anledning, maae jo kunne gjenføres ad administrativt Veie, naar man kun ikke binder sig selv Hænderne ved udtrykkelige lovbestemte Forfrister om disse Forhold, som rettest, troer jeg, maae overlades den administrative Afgjørelse. Det har dog ikke været min Mening, naar jeg udtalte, at jeg ansaae det for rigtigst maafee endnu i nogle Aar at afvente Virkningerne af Sagens administrative Behandling, dermed at sige, at den administrative Afgjørelse, som for Tiden foreligger, uforandret skulde vedblive; tværtimod var det netop min Mening, at det ved denne Sag er af væsentlig Betydning, at man ikke binder sig Hænderne, at